

Ний мжно бихме изброили имената на всички Сливенци, които сж търгували или умрѣли въ Брашовъ. Още за събитията презъ 1821 г. се каза че сливенския революционеръ *х. Михаилъ х. Василевъ*, следъ отказа на князь Ипсиланти да приеме предложението на българската депутация, спрѣл се въ Зимничъ, а отъ тамъ следъ приготовленията на турцитѣ да нагазятъ Дунава, отива въ Букурещъ и следъ това въ Брашовъ, гдето наскоро пристигнали жена му и сина му, и умрѣл тамъ. Братята на Баба Донка въ Сливенъ, Еню и Димитраки, били видни „спицери“ (дрогеристи) въ Брашовъ още преди Кримската война, а останалитѣ имъ братя Георги, Гаврилъ и Панайотъ умрѣли тамъ като търговци. Дѣдо Нойко, който по пжтя на търговията си считалъ, Брашовъ, Букурещъ, Гюргево и н. т. за „кумшулуци“ на Сливена, изреждаше ми купъ кръстни имена на Сливенски търговци въ Брашовъ, преимената на които вече не помнѣше.

Преселенитѣ въ Влашко и Русия Сливенци презъ 1830 г. даватъ новъ и по-голѣмъ потикъ на индустрията и търговията отгоръ Дунава. Стари хора разправятъ, че почти цѣлата търговия въ Влашко до освобождението е била въ български и гръцки ржце. Известнитѣ банкери въ Букурещъ и Браила *Василеви* и *Колони* сж били отъ Сливенъ. Влашки българи ми разпрѣвяха, че въ чаршията на града Плоещъ, който отъ начало (1830 г.) билъ $\frac{3}{4}$ български (все преселци отъ Сливенъ и Беряска), се говорѣло изключително български, а повечето ѣ дюгени принадлежали на х. Нойко х. попъ Божковъ и днесъ най-богатитѣ тукъ Плоещци сж родомъ отъ Сливенъ: *Панайотъ х. Жековъ* (ражданъ въ Сливенъ кжде 1821 г. и въ 1907 г. живъ) и *Димитъръ Гендовъ*, отъ родители Сливенци. Наследницитѣ на богатия тамъ Янко Котленски сж по майка отъ Сливенъ.

Още по-богати Сливенци е имало най-вече въ Букурещъ, Браила и Галацъ, а такива сжщо и въ Гюргево, Тулча, Фокшанъ, Келия, Баба-дагъ и т. н.

Въ Одеса е имало сравнително малко Сливенски търговци. Намъ сж известни само Анастасий Диамандиевъ Ивановъ, Димитъръ Русовъ и наскоро около освобождението х. Мина Пашовъ. Както се видѣ отъ живописа на Добри Желѣзковъ, Сливенци се намирили по търговия далечъ въ Кримъ, Измидъ и Трапезундъ.

За Сливенски търговецъ въ Виена още преди 1830 г. се споменува отъ Дѣдо Нойко, нѣкой си х. Петръ х. Нойковъ, който търгувалъ тамъ съ памукъ. Другъ билъ *Анастасъ Сибо* (Сжбевъ), който се записалъ за български книги въ 1833 г. и за разлика отъ другитѣ се нарича „почтенородний“. За банкера Георги Думовичъ, сжщо отъ Сливенъ и зетъ на Андонъ Ивановъ (чиято жена била жива въ Виена до 1877 г., вече се спомена Д-ръ Селимииски се сношавалъ съ него до 1860 г.,